

Försvvarshögskolan

Självständigt arbete (30 hp)

Författare		Program/Kurs
Kenny Grip		HOP 2022-2024
Handledare		
Niklas Karlén		Antal ord: 9998
		Kurskod
		2UK023
Gemensamma operationer: integration som nyckel?		
<p>ABSTRACT:</p> <p>Joint operations dominate the Western military discourse and are how future warfare is envisioned to be fought. What generates operational success in joint operations? This study explores whether integration in joint operations explains operational success through a comparative case study of operation Blessed Ramadan 1982 and operation Abirei-Lev in 1973. The study concludes that integration appears to generate the expected synergies through the complementary use of the services and that this contributes to operational success. This implies that measures to increase integration in armed forces are relevant.</p>		
Nyckelord:		
Gemensamma operationer, operativ framgång, integration		

Innehåll

1. INLEDNING	3
2. FORSKNINGSÖVERSIKT – FRAMGÅNG I GEMENSAMMA OPERATIONER	5
3. TEORETISKT RAMVERK - INTEGRATION	7
4. METOD	11
FORSKNINGSDESIGN.....	11
VAL AV FALL.....	12
OPERATIONALISERING.....	14
<i>Beroende variabel – operativ framgång</i>	14
<i>Oberoende variabel – integration</i>	14
5. ANALYS	15
<i>Fall 1 – operation Ramadan 1982</i>	15
<i>Fall 2 – Operation Abirei-Lev 1973</i>	19
RESULTAT	23
6. SLUTSATSER	25
7. REFERENSFÖRTECKNING	28
APPENDIX I	31

1. Inledning

General Dwight D. Eisenhower konstaterade efter andra världskriget att: ”*Integrationen av medlen för att föra krig är av avgörande betydelse. Det finns inget som separat land, sjö och luftkrigföring. Vi har visat det om och om igen i Afrika och Europa, att genom riktig integration multipliceras stridskrafternas effekt, istället för att de bara adderar sina separata taktiska effekter*” (Jablonsky 2010: 138). Efter att ha lett flertalet av de största och mest komplexa gemensamma operationerna i militärhistorien hade han skäl att fundera över vad som skapar operativ framgång. Operativ framgång är att så snabbt och effektivt som möjligt vinna strider, nå förutbestämda operativa målsättningar och hindra motståndaren från att nå sina målsättningar. Förhoppningen är att framgångarna på slagfältet är så avgörande att de leder till framgång i kriget (Mandel 2007: 467-468; Howard 2018: 365). Gamla axiomen är att maximera sina medel - ha överlägsenhet i antal eller bättre teknologi, helst båda. Realitetens begränsningar gör att det inte alltid är möjligt, eller så vill man vinna snabbare och med färre förluster, varför det är naturligt att fundera på metoden: *hur* man organiserar och använder sina militära styrkor.

Idag dominerar den gemensamma operationen den militära diskursen. En operation är ett antal sammankopplade slag som är ett resultat av en enda föregående plan. Den gemensamma operationen innebär att två eller fler stridskrafter gör aktiviteter tillsammans och strävar mot gemensamma operativa målsättningar. USA och Nato har anammat Multi-Domain Operations, en utveckling av den gemensamma operationen. Kina menar att integrerade gemensamma operationer är den grundläggande formen av krigföring (Biddle 2010: 6; Ångström och Widen 2015: 93; Wuthnow 2017: 176; Burke et al. 2020; Finlan, Danielsson, and Lundqvist 2021: 361, 364; Takabatake 2023: 2-3). Tanken är att kombinationen av stridskrafter kompletterar varandras styrkor och svagheter, utsätter motståndaren för flera hot som skapar dilemman och i slutändan ger operativ framgång. Det är ett sätt att maximera resurserna för att få en synergi som ger bättre resultat än om komponenterna slagits var och en för sig (House 1984; Vego 2009: V-99; Ångström och Widen 2015: 94; Takabatake 2023).

Trots att många länder antagit konceptet gemensamma operationer och tänker sig applicera det i nästa högintensiva krig undkommer det mycket av den akademiska och kritiska granskningen. De få genomlysningarna pekar på flera utmaningar med konceptet. En gemensam operation ökar komplexiteten och behovet av samarbete och interoperabilitet.

Försvarsgrensrivalitet blir en friktion som påverkar prestationen. Det finns därför mycket att vinna men också mycket att förlora med att anamma konceptet (Marsh and Jones 2015; Talmadge 2015: 6; Ångström och Widen 2015: 93; Mukherjee 2017; Ben-Shalom och Tsur 2018; Finlan, Danielsson, och Lundqvist 2021; Nisser 2022). Forskningsfrågan blir därför: Varför leder vissa gemensamma operationer till framgång och andra inte?

Idag strävar många försvarsmakter efter att öka integrationen i den gemensamma operationen för att nå operativ framgång (Vego 2009: 97; Mukherjee 2017: 10; Wuthnow 2017: 170; Nisser 2022; Lindsay och Gartzke 2022: 768). Integration är dock ett omdebatterat begrepp. I sin mest konceptuella form är innebörden ”*i vilken utsträckning distinkta och ömsesidigt beroende organisatoriska komponenter utgör en unik helhet*” (Barki and Pinsonneault 2005: 166). När det exemplifieras i den militära kontexten syftar det vanligast på att de olika stridskrafternas agerande ska konvergera i en enda sammanhängande operation, istället för flera separata. I den mest konkreta tolkningen är integration en handling som sker där stridskrafterna kan och faktiskt korsar in i varandras domäner i den gemensamma striden. Integration är då en handling som sker utifrån en bas av interoperabilitet. Genom att markoffensiven kompletteras av flygunderstöd och luftlandsatta förband ökas räckvidden och förmågan hos markförbanden. På så sätt vill försvarsmakterna konvertera tillgängliga resurser till högre stridspotential. Det är utifrån denna tolkning som denna studie sker. Tesen blir därför att integration är det som leder till framgång i gemensamma operationer (Allan R Millett, Murray, och Watman 1986: 52; Grauer och Horowitz 2012: 86; Lindsay och Gartzke 2022: 768; Nisser 2022: 403).

Denna studies bidrag är tvådelat. För det första bidrar studien till forskningen om operativ framgång genom att granska ett centralt koncept i den gemensamma operationen. För det andra utvecklar studien begreppet integration genom en konkretisering från den konceptuella nivån till en modell som möjliggör systematiska studier av integration och operativ framgång. Studiens resultat visar att integration kan generera de förväntade synergieffekterna och därmed bidrar till operativ framgång.

Studien undersöker inledningsvis vad som ger operativ framgång i gemensamma operationer och anknytningen till integration. Därefter konstrueras ett teoretiskt ramverk för integration, där integration definieras och det förklaras hur det är tänkt att leda till operativ framgång. Det argumenteras för att integration är en handling på en bas av interoperabilitet, vilket

sammanfattas i en modell för integration. Därefter presenteras forskningsdesignen, som utgår från en jämförande fallstudie av Operation Välsignade Ramadan 1982 och Operation Abirei-Lev 1973 enligt differensmetoden (Sprinz and Wolinsky-Nahmias 2007: 31). Slutligen genomförs analysen och slutsatserna presenteras.

2. Forskningsöversikt – framgång i gemensamma operationer

För att förstå vad som leder till framgång i gemensamma operationer måste vi inledningsvis sortera nivåerna av militär framgång. Operativ framgång skiljer sig från taktisk och strategisk framgång. Den taktiska framgången handlar om ett enskilt slag och är en delkomponent i operativ framgång, medan den strategiska framgången är mer subjektiv och kan tolkas olika av aktörerna. Det krävs mer för att omvandla militär framgång på slagfältet till strategisk och politisk vinst, exempelvis informationskontroll, avskräckning och diplomatisk respekt (Mandel 2007: 468-469; Loo 2009; Clarke 2015; Howard 2018).

Forskningen på gemensamma operationer är oväntat sparsam. Mycket av tankeutvecklingen sker doktrinärt och har inte prövats i systematiska studier (Ångström och Widen 2015; Finlan, Danielsson, och Lundqvist 2021; Nisser 2022). Den gemensamma operationen är tänkt att nå operativ framgång genom att kombinationen av stridskrafterna gör att de kompletterar varandras styrkor och svagheter, skapar flera hot som ställer motståndaren inför dilemman och därmed uppnår synergieffekter. Den gemensamma styrkan blir effektivare och det ska kunna kompensera för underlägsenhet i exempelvis numerär eller teknologi (Millett, Murray, och Watman 1986: 52; Vego 2009: V-99). Tanken har sitt ursprung i teorin om kombinerade vapen, som handlar om att integrera vapensystem inom samma stridskraft, exempelvis artilleri och infanteri (House 1984: 2-4). Det är denna idé som appliceras även på konceptet gemensamma operationer. Robert A. Pape belyser detta när han jämför markstridskrafterna och flygstridskrafterna med hammaren och stödet. Antingen sprider motståndaren ut sina förband för att undvika bekämpning från luften, och blir då sårbarare för markanfall, eller så samlar de sina förband för att bli starkare mot markanfall, men blir då sårbara för bekämpning från luften. Sammantaget är detta idén om hur den gemensamma operationen är tänkt att leda till framgång (Pape 2014: 318; Ångström och Widen 2015: 94).

Mycket av forskningen kring framgång i operationer har de senaste årtiondena koncentrerat sig på fredsbevarande operationer och irreguljär krigföring, särskilt inom ramen för kriget mot

terrorismen, se exempelvis (Bulloch 1996; Benbow 2007; Kress och Szechman 2009; Marks and Ucko 2023; Pau 2023). De vanligaste förklaringar för operativ framgång i konventionell krigföring kvarstår och är tillämpliga på den gemensamma operationen. Numerär överlägsenhet i soldater och vapen är en vanlig förklaring. Det har mätts på flertalet sätt i olika studier, exempelvis i antal trupper, befolkningsstorlek, antal vapen, militär budget eller andra proxys. Överlägsen numerär uttrycks ofta i styrkeförhållanden, exempelvis att anfall bör innehålla ett styrkeförhållande på 3:1 för att nå framgång. Det är oftast ett generellt antagande som inte tar hänsyn till stridskapacitet hos förbanden. Vanligast är att utgå från att ju högre militär numerär en stat besitter, desto högre relativ kapacitet (Taylor och Parry 1975; Rotte och Schmidt 2003; Desch 2008; Biddle 2010: 14-16; Grauer och Horowitz 2012: 85-86; Henderson and Bayer 2013; Mearsheimer 2017: 51; Mildemberger and Pietri 2018; Souva 2023). För teknologisk överlägsenhet görs liknande antaganden. Om stat A har ett teknologiskt övertag mot stat B, det vill säga generellt modernare vapensystem, så vinner stat A. Tanken är också att teknologisk överlägsenhet kan nyttjas för att kompensera för numerär underlägsenhet (Van Creveld 1991; Perry 1991; Anand 1999; Biddle 2010: 14-16; Black 2013: 228; Lindsay 2020; Thornton och Miron 2020). Andra menar på att hur förband organiseras och används är mer avgörande än materiella faktorer såsom överlägsenhet i teknologi eller personal och materiel, eftersom dessas inflytande avgörs av hur de används. Detta kan vara kombinerade vapen eller stridskrafter, utbildningsnivån, ledarskapet eller andra immateriella faktorer. Dessa är oftast svåra att mäta systematiskt. Terrängen verkar också ha viss inverkan på operationer som en passivt påverkande faktor, specifikt när terrängen särskilt gynnar någon part, exempelvis en försvarare i bergsmiljö (Stam 1996: 64-65, 173-174; Reiter och Meek 1999: 369; Biddle 2010; Mearsheimer 2017: 43).

I studierna av gemensamma operationer förekommer enstaka historiska översikter, se (Beaumont 1993; Williamson 2002). I huvudsak förekommer enfallsstudier. I studier av den tyska operationen mot Norge 1940 och tyska operationen på Krim 1942, konstateras det att Tyskland genom bättre koordination av stridskrafterna nådde operativ framgång och i vissa fall kunde vinna mot numerärt överlägsna förband (Corum 1998; Hayward 1999). Desert Storm 1991 hade med högre grad av integration och minskad stridskraftsrivalitet kunnat leda till bättre effektivitet och mer operativ framgång (Weitz 2004). Detta kräver dock att stridskrafterna kan och vill samarbeta. I bristfälliga eller misslyckade operationer som Mayaguez-indicenten 1975, operation Eagle Claw 1980 och operation Urgent Fury 1983 var bristande

samarbete mellan stridskrafterna en viktig faktor (Beaumont 1993: 167-168; Finlan, Danielsson, och Lundqvist 2021: 359-361). Officerare socialiseras oftast in i sina respektive stridskrafter och den gemensamma nivån består av lånad arbetskraft från respektive stridskraft, vilket kan bli ett motstånd mot samarbetet. Därför är stridskraftsivalitet ett hinder för den operativa framgången i gemensamma operationer (Millett, Murray, och Watman 1986: 53; Snider 2003; Marsh och Jones 2015; Mukherjee 2017; Ben-Shalom och Tsur 2018)

Det finns potential för högre sammantagen effekt men samtidigt flera utmaningar med den gemensamma operationen. Det är mer komplicerat än om bara en stridskraft nyttjas, eftersom samarbete måste ske mellan stridskrafter som skiljer sig i syn på hur kriget ska föras, i kultur, i doktrin och i materiel man använder (Woodall 2000: 316; Vego 2009: V-99; Ångström och Widen 2015; Talmadge 2015: 6; Mukherjee 2017). Det kräver därför en ansträngning för att föra ihop stridskrafterna mot ett gemensamt mål. Metoden sträcker sig från koordination till integration. Koordination innebär att stridskrafterna löser sitt samarbete ad hoc och med hög grad av autonomi. Integrationen innebär att stridskrafterna slåss som en helhet och utan de vanliga gränserna mellan domänerna (House 1984: 2; Millett, Murray, och Watman 1986: 52; Corum 1998; Weiz 2004: 141; Allan Reed Millett och Murray 2010: 107; Mukherjee 2017: 10; Wuthnow 2017: 186; Finlan, Danielsson, och Lundqvist 2021: 359, 364; Takabatake 2023: 3).

I dagens läge försöker allt fler länders försvarsmakter skapa integration för att nå operativ framgång, se exempelvis (Vego 2009: V-129; Marsh och Jones 2015; Wuthnow 2017; Moro, Cicchi, och Coticchia 2018; Finlan, Danielsson, och Lundqvist 2021; Nisser 2022). Det har dock inte systematiskt undersökts om integration leder till operativ framgång. Ett koncept som fått sådant genomslag och som förväntas tillämpas i kommande krig, med alla de konsekvenser det kan innebära, bör granskas kritiskt. Det finns en förväntning på vad högre integration ska ge för resultat, men inte många svar. Därför riktas nu blicken mot begreppet integration och dess funktion i den gemensamma operationen.

3. Teoretiskt ramverk - integration

Integration är hur väl styrkor, förmågor och system kombineras för att deras användning ska ske i en enda sammanhängande operation snarare än en uppsättning separata operationer, vilket ger en sammantagen högre effekt och därmed leder till operativ framgång. Detta ställer

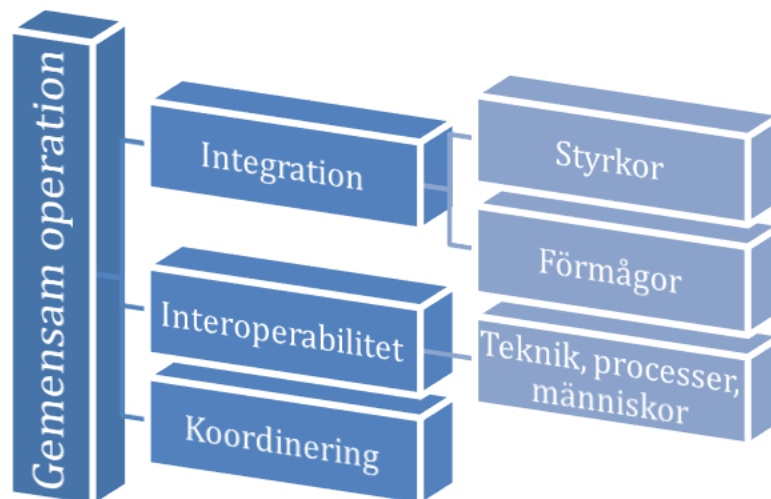
krav på interoperabilitet. Integration sker praktiskt när interoperabla stridskrafter korsar in i varandras domäner och genomför gemensam strid (Finlan, Danielsson, och Lundqvist 2021: 359; Lindsay och Gartzke 2022: 768; Nisser 2022: 403, 408).

Den första steget av en gemensam operation utgörs av koordination. Inga särskilda åtgärder är vidtagna för att förbättra samarbetet och lösningar sökes ad hoc. Det är detta som stridskrafterna ofta själva strävar mot, eftersom de vill maximera sin makt och autonomi. Koordineringsmetoden gör att de själva får ansvar för budget, utbildning och träning och bara behöver koordinera sina insatser med andra stridskrafter när det efterfrågas (Mukherjee 2017: 13-14; Wuthnow 2017: 187). Koordineringsmetoden kännetecknas ofta av bristande interoperabilitet, ökade kostnader, rivalitet och suboptimering (Finlan, Danielsson, och Lundqvist 2021; Mukherjee 2017).

Nästa steg är interoperabilitet, som är *”förmågan att kombinera system och styrkor mellan stridskrafter”* (Nisser 2022: 408). Här vidtas åtgärder för att säkerställa att teknik, processer och människor fungerar tillsammans, vilket kan variera i grad beroende på implementeringsnivå. Teknisk interoperabilitet innebär att ledningssystem eller plattformar kan kommunicera och fungera tillsammans. Processuell interoperabilitet utgår från att processerna harmoniserar, exempelvis genom liknande stabsmetodik eller sätt att planera. Mänsklig interoperabilitet kan handla om viljan att samarbeta och om kultur, att det finns en förståelse för kulturella skillnader (Nisser 2022: 407). Viktiga interoperabla faktorer för att främja integration i militära operationer har deducerats ur litteraturen om gemensamma operationer och korskontrollerats mot forskning på organisatorisk integration. Dessa faktorer är gemensam ledning, gemensam doktrin, gemensam träning och övning samt gemensam planering (House 1984:5; Beaumont 1993; Williamson 2002; Barki och Pinsonneault 2005; Vego 2009: V-97; Ångström och Widen 2015: 108; Mukherjee 2017: 9; Wuthnow 2017: 170; Cozad et al. 2023: 73, 86). Bristande interoperabilitet kan leda till att stridskrafterna måste användas sekventiellt eller i egna områden för att undvika konflikter, vilket minskar effektiviteten. I Operation Desert Storm 1991 fick fartygen inte verka mot luftmål över land, medan arméns luftvärn och flygvapnet inte fick verka mot mål över havet (Woodall 2000: 312). Sammantaget skapar interoperabilitet förutsättningar för att stridskrafterna ska kunna arbeta bättre tillsammans.

Det sista steget är integration. Här utgör stridskrafterna en del av en helhet som samarbetar sömlöst. Integrationen är den faktiska sammanföringen av stridskrafterna i samma domän och mot samma målsättningar utifrån en bas av interoperabilitet. Det är sammanföringen av både förmågor och styrkor. Sammanföringen av förmågor innebär att befälhavaren exempelvis kan använda förmågan från en stridskraft för att understödja den gemensamma striden, exempelvis använda underrättelseinhämtningen från flera av stridskrafterna för att koordinera den gemensamma bekämpningen. Sammanföringen av styrkor innebär att styrkor från flera stridskrafter strider tillsammans mot samma domän. Det är genom samarbetet mot samma domän som motståndaren utsätts för flera hot, försätts i dilemman och synergieffekter nås (Nisser 2022: 405). I Operation Desert Storm presenterade de allierade genom sin integration flera dilemman för Irak - samtidig bekämpningen från luften och havet, markförband vid gränsen och skenlandstigningar mot Kuwait. Under markoffensiven kompletterades de mekaniserade förbandens framryckning med luftburna förband som erövrade nyckelterräng och flygunderstödet gjorde att de irakiska förband som samlades för motanfall utsattes för bekämpning från flera dimensioner (Weitz 2004; Hallenberg och Karlsson 2005: 147). På så sätt skapar integrationen synergieffekter som leder till operativ framgång. Sammanfattningsvis innebär det att integration är en handling som står på en grund av interoperabilitet.

Figur 1: Integrationens plats i den gemensamma operationen (House 1984: 2; Millett, Murray, och Watman 1986: 52; Mukherjee 2017: 10; Wuthnow 2017: 186; Finlan, Danielsson, och Lundqvist 2021: 359; Nisser 2022).

De viktigaste faktorerna som främjar integration fyller olika syften. Gemensam ledning gör att stridskrafterna kan fokuseras mot de gemensamma målen och minskar stridskraftsrivaliteten. Den möjliggör en lättare sammanföring av styrkor och förmågor än om detta skulle koordineras mellan likställda chefer, då beslutsfattare med mandat lättare kan överkomma meningsskiljaktigheter (Allan R Millett, Murray, och Watman 1986: 53; Corum 1998: 73; Vego 2009: V-97; Jablonsky 2010; Cozad et al. 2023: 80). Gemensam doktrin skapar en konceptuell utgångspunkt som gör att stridskrafterna kan samlas kring en idé om hur krig ska föras. Det skapar ett gemensamt syfte och språk, vilket underlättar en gemensam insats. Gemensam doktrin kan förekomma som en gemensam idé, som ett skriftligt dokument eller bara som taktiska procedurer hos stridskrafterna för hur de ska samarbeta (Vego 2009: XII-3-5, XII-15-17; Höiback 2013: 1; Finlan, Danielsson, och Lundqvist 2021: 364). Gemensam träning och övning ökar effektiviteten i samarbetet och minskar risken för misstag som vådabekämpning. Förväntningen är att utan gemensam träning och övning kan sammanföringen mot samma domän fortfarande ske, men sannolikt med sämre resultat. Exempelvis för att markstridskrafter inte har särskilt utbildad personal som kan leda in flygunderstöd, varför flygunderstödet verkan minskar (Corum 1998: 51, 69-70; Marsh och Jones 2015: 253; Mukherjee 2017: 21). Gemensam planering är av vikt för att möjliggöra strävan mot gemensamma mål och samordning och koordinering av aktiviteter, vilket blir av vikt när flera stridskrafter ska strida i samma domän. Om planeringen brister blir det svårt att samordna stridskrafterna i tid och rum (Vego 2009: IX-64, 71-72; Cozad et al. 2023: 85).

Dessa faktorer kräver implementering som kostar ansträngning och resurser (Woodall 2000: 315; Barki och Pinsonneault 2005: 165; Marsh och Jones 2015: 254). Hänsyn måste också tas till hinder för integration. Det största hindret för integration i gemensamma operationer är stridskraftsrivalitet (Ben-Shalom och Tsur 2018; Marsh och Jones 2015; Mukherjee 2017). Genom att stridskrafterna har egna, lokala mål som går i konflikt med de gemensamma målen skapas friktion som påverkar integration negativt. De kan även motsätta sig implementeringar som gynnar integration, men som uppfattas minska deras egen makt och autonomi. Det skapar politiska konflikter som också hämmar operationen (Barki och Pinsonneault 2005: 170). Därför bör frånvaro av stridskraftsrivalitet vara en faktor för att öka sannolikheten för lyckad integration.

En hög grad av integration är svår att nå utan en hög grad av interoperabilitet. Samtidigt innebär inte en hög grad av interoperabilitet automatiskt att integrationen är hög – sammanföringen av stridskrafterna och förmågorna spelar roll, alltså handlingen i sig. Därför bör en operationalisering av integration även inkludera de viktigaste faktorerna inom ramen för interoperabilitet.

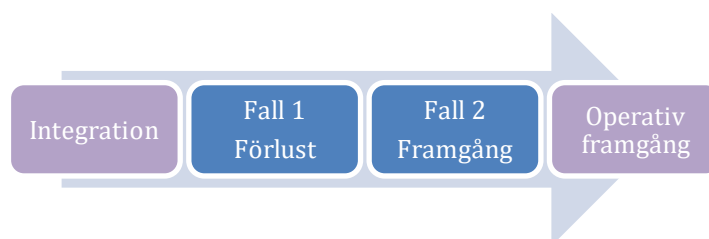
Handling	Interoperabilitet
Sammanföring av styrkor mot samma domän	Gemensam ledning
Sammanföring av förmågor	Gemensam doktrin
	Gemensam träning och övning
	Gemensam planering
	Frånvaro av stridskraftsrivalitet

Figur 2: Modell för integration.

4. Metod

Forskningsdesign

Studien använder sig av en jämförande fallstudie för att utifrån två fall med olika utfall granska om integration leder till framgång i gemensamma operationer enligt differensmetoden. Den kvalitativa metoden möjliggör den högre upplösning som behövs för att ge tillräckligt djup i undersökningen, samtidigt som det jämförande upplägget gör att alternativa förklaringar kan uteslutas genom design. Variationen mellan fallen förväntas tillföra ytterligare djup till analysen (Sprinz och Wolinsky-Nahmias 2007: 31).

Figur 3: Forskningsdesign.

Val av fall

Kriterier/Operation	Välsignade Ramadan 1982 Iran-Irakkriget 1980- 1988	Abirei-Lev 1973 Yom Kippur 1973
Part	Iran	Israel
Typ av operation	Offensiv	Offensiv
Terräng	Lika	Lika
Teknologi	Lika	Lika
Numerär	Underlägsna 2:1	Underlägsna 2:1
Utfall	Misslyckad	Framgång

Figur 4: Val av fall.

Kriterierna för fallen är att de har variation i utfall och att de vanligaste alternativa förklaringarna kan uteslutas. Trots en del uppenbara olikheter mellan operationerna, såsom att Iran genomgått en revolution och hade flera arméstridskrafter, så finns det flera viktiga likheter. Båda operationerna är offensiver, vilket förväntas innebära att förutsättningarna för att planera och genomföra gemensamma aktiviteter gynnas och integration därför lättare kan undersökas. Defensiva operationer kan i större utsträckning präglas av överraskning och en utsatthet för militära problem som försvårar gemensamma aktiviteter (Herzog och Gazit 2005: 266; Razoux och Elliott 2016: 223). Båda operationerna skedde i lätt kuperad terräng i form av den egyptiska och irakiska öknen. Båda hade terränghinder i form av försvarslinjer och varsin flod: Suezkanalen och Shatt al-Arab (Dayan 1977: 429; Segal 1988: 948; Cordesman och Wagner 1994: 73, 100). Båda staterna hade motståndare, Egypten och Irak, som använde sig av likartad sovjetisk utrustning (Golan 1999; Pollack 2002: 105-106; Murray och Woods 2014: 59-60). Både Israel och Iran använde sig av amerikansk materiel av likartad standard. De hade exempelvis amerikanska M60 Patton-vagnar, m113 pansarskyttefordon, m109 haubits samt i huvudsak amerikanska stridsflyg (Luttwak och Horowitz 1975: 330; Saikal 2009: 158; Olsen 2010: 136; Kupchan 2012: 35; Murray och Woods 2014: 74, 76; Eilam 2016: 24).

Både Iran och Israel var likartat numerärt underlägsna i sina operationer. I teori kring numerär överlägsenhet bedöms oftast inte totalt antal, utan snarare styrkeförhållandena mellan parter, varför samma metod används här. Under operation Välsignad Ramadan bedöms Iran ha haft

sex divisioner förstärkta med enheter från Revolutionsgardet, totalt bestående av mellan 90 000-150 000 i personal mot Iraks fem divisioner bestående av 70 000-90 000 i personal. De flesta är överens om att Iran hade personellt överläge på ca 2:1. Däremot hade Irak markant överläge i tyngre vapensystem, 3:1 i tillgängliga stridsflyg, 3:1 i stridsvagnar och 3:1 i artilleri. Dessa tyngre vapensystem anses här bidra mer till den operativa förmågan än det extra infanteriet, vilket gör att helhetsbedömningen blir att styrkeförhållandena var 1:2 till Irans nackdel (Hiro 1990: 88; Cordesman och Wagner 1994: 147, 149, 481; Pollack 2002: 204; Takeyh 2010: 173; Connell 2013: 17; Razoux och Elliott 2016: 20, 222). Under operation Abirei-Lev hade Israel fyra pansardivisioner mot Egyptens totalt tio divisioner. Hälften av dessa var dock infanteridivisioner. Egypten hade ett överläge i tyngre vapensystem på 2:1. Cirka 1400 stridsvagnar mot Israels 700, ca 800 stridsflyg mot Israels ca 400, ca 1280 artilleripjäser mot Israels totala 570 artilleripjäser för båda fronterna. Det israeliska stridsflyget användes också mot två fronter samtidigt, varför både Egyptens och Syriens flygstridskrafter sammanräknas, 435 för Egypten och 350 för Syrien. Sammantaget bedöms därför Israel haft en underlägsenhet på 1:2 under operationen (Luttwak och Horowitz 1975: 378; Dayan 1977: 429, 432; Adan 1980: 252; Cordesman och Wagner 1990: 16, 24: 16; Pollack 2002: 107, 204, 483; Shazly 2003: 225, 244, 257; Olsen 2010: 142; Sakal och Tlamim 2014: 469). Trots dessa grundläggande likheter verkar det skilja i hur operationerna genomfördes och vilket utfall detta renderade i. Därför blir dessa två fall intressanta att jämföra.

Som datainsamling för båda fallen används en kombination av artiklar, böcker samt rapporter från tankesmedjor och försvarsmakter. Dessa har hämtats via Google Scholar, Primo och från Anna Lindh-biblioteket. För Operation Välsignade Ramadan används en del samtida nyhetsrapportering och amerikanska militära rapporter, eftersom dessa hade god insikt i iranska militären efter långt samarbete. Nackdelen med dessa samtida källor är att de kan vara påverkade av krigets propaganda, men detta motverkas genom triangulering mot varandra och mot mer samtida källor. Det är primärt andrahandskällor, då få iranska eller irakiska biografier skrivits om kriget eller har översatts. I fallet Operation Abirei-Lev förekommer verk skrivna av israeler och egypter som själva deltog i operationen som därför behandlas på ett liknande sätt för att undvika inverkan av bias.

Operationalisering

Beroende variabel – operativ framgång

Indikatorer för operativ framgång	Nivå av framgång
Har nått operativt slutläge (målsättningar)	Ingen framgång
Har hindrat motståndaren från att nå sitt operativa slutläge	Liten framgång
Förluster relativt motståndaren (förhållandet)	Stor framgång
Tidsförlopp (dagar)	

Figur 5: Operationalisering av operativ framgång.

Den beroende variabeln operativ framgång mäts mot om det operativa slutläget har nåtts eller inte. Om försvarsmakt A har nått sitt operativa slutläge och hindrat försvarsmakt B att göra densamme, då har försvarsmakt A nått operativ framgång. Det operativa slutläget formuleras oftast i målsättningar av respektive försvarsmakt. Det kan vara att ta stad X, terräng Y eller skära av motståndare Z (Mandel 2007: 462). Det mäts i nivåerna ingen framgång, liten framgång och stor framgång. Förluster och tidsförlopp används som komplettering till slutläget, eftersom låga förluster relativt motståndaren och ett kort tidsförlopp är vanliga kännetecken för operativ framgång. Förluster mäts i förhållandet av den totala summan döda, sårade och fångar relativt motståndaren. Tidsförloppet mäts i dagar (Biddle 2010: 6). Ingen framgång skulle därför innebära att eget operativt slutläge inte har nåtts och att motståndaren slutläge inte har lyckats hindrats. Liten framgång skulle innebära att eget operativt slutläge har nåtts, men att motståndaren inte hindrats eller att stora egna förluster har erhållits eller att tidsförloppet varit långt. En stor framgång skulle innebära att eget operativt slutläge har nåtts, motståndaren har hindrats och det har skett med ett kort tidsförlopp och få egna förluster relativt motståndaren.

Oberoende variabel – integration

Indikatorer/skala	
Gemensam strid i samma domän	Data saknas
Gemensam användning av förmågor	Låg
Gemensam ledning	Medel
Gemensam doktrin	Hög
Gemensam träning och övning	
Gemensam planering	
Frånvaro av politiska konflikter	
Frånvaro av lokala mål	

Figur 6: Integration som oberoende variabel.

Varje indikator analyseras utifrån det teoretiska ramverket i en skala från Data saknas, Ingen, Låg, Medel, Hög. Det sammanvägda resultatet av indikatorerna ger en nivå av integration i samma skala. Se appendix I för en detaljerad översikt av hur varje indikator analyseras. Stridskraftsrivalitet har brutits ned i två indikatorer. När en del av en organisation har en unik specialisering, som ger domänspecifika förmågor, kunskaper och procedurer, så ökar risken för att den strävar efter att nå lokala mål i stället för de gemensamma målen, vilket hämmar integrationen. Dessutom kan konflikter som utgår från makt och politik lättare uppstå, exempelvis som en kamp om resurser eller information, som också hämmar integration. Med stöd av detta operationaliseras frånvaro av stridskraftsrivalitet som frånvaro av lokala mål som går mot gemensamma operativa mål samt frånvaro av politiska konflikter mellan stridskrafterna. Ju lägre närvaro av dessa två faktorer desto bättre för integrationen (Barki och Pinsonneault 2005: 170-171).

5. Analys

Analysen genomförs som en kronologisk jämförelse. Inledningsvis analyseras varje fall för sig, där faktorerna för interoperabilitet vävs ihop med sammanföringen av styrkor och förmågor och dess påverkan på den operativa framgången. Resultatet från fallen sammanfattas i en resultattabell, varvid fallen jämförs och forskningsfrågan besvaras.

Fall 1 – operation Ramadan 1982

I september 1980 invaderade Irak Iran och startade ett krig som skulle pågå i åtta år. Iran hade tredubbelt så stor befolkningen och var den femte största militären i världen, men den islamiska revolutionen hade 1979 störtat den sekulariserade shahen. Den nya revolutionära regeringen hade rensat ut i militären, vilket förefaller ha påverkat flertalet av de interoperabla faktorerna negativt (Ward 2009: 249, 256-258; Takeyh 2010: 368, 370; Razoux och Elliott 2016: 14, 19). Efter flera offensiver som drev ut de irakiska förbanden ur Iran genomfördes den första iranska offensiven in i Irak den 13 juli 1982. Operation Välsignade Ramadan syftade till att få genombrott i försvarslinjen, förgöra tredje irakiska armékåren och erövra Iraks näst största stad Basra, precis på andra sidan floden Shaatt al-Arab. Iran hoppades att shiabe-folkningen i Irak skulle starta ett uppror och störta Saddam (Hiro 1990: 86-87; Farzaneh 2007: 87; Ward 2009: 259; Murray och Woods 2014: 174, 193).

Förutsättningarna för integration var mycket bristfälliga under operationen och det finns flera indikationer på att detta påverkade det operativa utfallet. Iran saknade formell doktrin och hade ingen gemensam konceptuell tanke att utgå ifrån. Iransk doktrin formaliserades först 1992, fyra år efter att kriget tog slut (Huysen, 1986: 7-8; Bergqvist 1988: 55; Karsh 1989: 55; Ward 2005: 560). Snarare präglades Iran av kampen mellan faktitioner: mellan islamister och sekulära, mellan reguljära militären och det nyskapade revolutionsgardet, med den nya revolutionära regimen, mellan individer, familjer och klaner (Karsh 1989: 26; Milani 1994: 197-198; Curtis och Hooglund 2008: 264; Lim 2015; Alemzadeh 2019: 628; Tabaar 2019). Den reguljära militären var utbildad av USA och påverkades av detta i hur de ville lägga upp kriget (Huysen, 1986: 26-27; Bergqvist 1988: 55). Regimen ville föra kriget på islamskt vis, med martyrskapet i centrum (Zabih 1988: 136,137, 140; Farzaneh 2007; Alemzadeh 2019: 623). Dessa skilda värderingar bedöms ha påverkat operationens genomförande. Det var en blandning av manöverkrigföring, med mekaniserade förband som sökte åstadkomma genombrott och skära av tredje armékåren, och utnötning, där vågor av infanteri anföll mot försvarslinjer. Detta verkar ha försvårat integration av stridskrafterna då de inte kunde enas konceptuellt om hur striden skulle föras, trots försök att sammanföra de två sätten (Perkins 1980; Hiro 1990: 56; Pollack 2002: 199; Ward 2009: 256-257, 259; Razoux och Elliott 2016: 223-224). Det ledde till en splittrad insats och gjorde det svårt att koncentrera kraften, vilket sannolikt försvårade att nå operativ framgång.

Den komplicerade gemensamma ledningen och omfattande stridskraftsrivaliteten hade betydande negativ effekt på operationen. Den reguljära militären hade en gemensam stab för att leda sina stridskrafter, men den hämmades av central styrning för att regimen betvivlade lojaliteten hos den reguljära militären. Under själva operationen hotade chefen för den gemensamma staben, general Zahir Nejad, att säga upp sig om politiker fortsatte att lägga sig i. Utöver detta fanns Revolutionsgardet, en arméstridskraft som ännu inte fått luft och sjökomponenter (Czulda 2016: 101-102; Razoux och Elliott 2016: 179-180; Alemzadeh 2019: 627). Revolutionsgardet räknas därför i denna studie som ytterligare en stridskraft som deltar i den gemensamma operationen. Reguljära militären och Revolutionsgardet hade egna ledningskedjor, där cheferna rapporterade upp till Högsta Försvarsrådet. Det fanns ingen operativ stab som samordnade hela striden med alla stridskrafterna. Det ideologiska-politiska direktoratet utövade kontroll i alla delar av den reguljära militären och bedöms ha varit en begränsande faktor för den gemensamma ledningen. Exempelvis styrde en kommitté av mullor flygvapnet

och varje uppdrag var tvunget att godkännas av dem (Zabih 1988: 145-148, 235; Cordesman och Wagner 1994: 41, 58, 412-413; Ward 2009: 256). Dessa förutsättningar försämrade samarbetet mellan stridskrafterna och gjorde det svårt att sammanföra stridskrafterna och förmågorna mot samma domän.

Begränsningarna i den gemensamma ledningen syntes under det första anfallet som startade den 13 juli. Iran genomförde ett mekaniserat anfall bestående av två mekaniserade divisioner och tre motoriserade divisioner. Det ingick enheter från Revolutionsgardet i de reguljära divisionerna, vilket visar på en vilja att sammanföra dessa två arméstridskrafter i en gemensam ansträngning. 92:a divisionen lyckades med ett genombrott och trängde in på djupet (Pollack 2002: 204; Ward 2009: 259-260). Revolutionsgardets chefer hade dock begränsad förmåga att leda sina förband av både tekniska och utbildningsmässiga skäl, vilket gjorde att när de väl påbörjat anfallen var förbanden svåra att styra och ge nya uppgifter. Det gjorde att samordningen med reguljära militärens artilleri, stridsvagnsförband och logistikförband inte fungerade, så att de inte kunde få ordentligt eldunderstöd och försörjning (Karsh 1989: 18; Cordesman och Wagner 1994: 147; Ward 2009: 260). Revolutionsgardet och reguljära armén var dessutom två arméstridskrafter med liknande styrkor och svagheter, vilket verkar ha minskat deras förmåga att kompensera för varandra. Den 15 juli anfölls 92:a divisionen av irakiska reserver, tre divisioner, tillsammans med irakiskt attackflyg och tvingades till reträtt med stora förluster. Ett till försök till anfall gjordes från den 19 juli och misslyckades på ett liknande sätt. Avsaknaden av reellt flygunderstöd gjorde att de inte fick något stöd med att försvåra de irakiska motanfallen eller skydd mot irakiskt flyg (Pollack 2002: 205; Ward 2009: 260; Takeyh 2010: 173; Connell 2013: 10-12; Razoux och Elliott 2016: 223-224). Arméflyget flög 664 uppdrag med sina helikoptrar under operationen, men resultaten av insatserna var begränsade på grund av den låga förmågan och att insatserna skedde i så liten skala (Cordesman och Wagner 1994: 441; Taghvaei 2016: 87-88).

Indikationerna pekar på omfattande politiska konflikter och att de lokala målen skiljde inom den reguljära militären och med Revolutionsgardet. Den reguljära militären verkar generellt inte varit lika motiverade till att invadera Irak eftersom försvaret av Iran redan var fullgjort. De hade inte heller samma ambition att föra revolutionen vidare. Revolutionsgardet var nystartade och kämpade om samma resurser som reguljära militären, varför de hade incitament för att bevisa sin kapacitet. Det fanns en risk att deras existens kunde hotas om reguljära

militären vann för stora segrar (Karsh 1989: 34; Hiro 1990: 86; Pollack 2002: 210; Wehrey et al. 2009: 24; Takeyh 2010: 369; Murray och Woods 2014: 80; Tabaar 2019: 485, 490-491; Alemzadeh 2023: 590, 606). Skillnaderna i lokala målsättningar syntes i hur Revolutionsgardet försökte bevisa sitt värde genom att i operationens senare skede själva anfälla mot försvarslinjerna, bara för att besegras med stora förluster (Ward 2009: 247, 297). Sannolikt försämrade frånvaron av en stark central auktoritet förutsättningarna att kunna undertrycka stridskraftsrivaliteten och samordna stridskrafterna på det sätt som teorin förväntar sig, vilket gjorde det svårt att erhålla de tänkta synergieffekterna.

Det iranska flygvapnet genomförde få uppdrag med direkt flygunderstöd som stöd till armén, trots att det var överlägset i luftstriden. Ofta prioriterade de strategiska anfall mot irakisk oljeinfrastruktur och skydd av egen oljeinfrastruktur, vilket utgjorde Irans strategiska tillgångar av vikt för hela kriget. En del taktisk bombning förekom mot mål på vägarna in mot operationsområdet. Det handlade ofta om uppkomna mål och var inte samordnat med armén, varför effekten på markstriderna blev låga (Bergqvist 1988: 60-62; Cordesman och Wagner 1994: 593; Pollock 2002: 214-215; Murray och Woods 2014: 148; Razoux och Elliott 2016.: 568-572). Denna separering i rum minskade effektiviteten i sammanföringen av styrkor mot samma domäner och tyder på bristande interoperabilitet. Flera av problemen i samarbetet mellan stridskrafterna var utöver stridskraftsrivalitet och ledning troligtvis också en effekt av bristen på gemensam träning och övning samt gemensam planering. Efter revolutionen 1979 minskade övningsverksamheten avsevärt på grund av missförtroendet mot reguljära militären. All avancerad träning, vilket ofta kännetecknar två stridskrafter som samövar, drogs in under 1981 och den mest grundläggande träningen la emfas vid islamsk indoktrinering (Hiro 1990: 52; Cordesman och Wagner 1994: 42, 60; Ward 2009: 244-245; Murray och Woods 2014: 77). Som exempel drogs Arméflygets övningar in med två tredjedelar inom sex månader från revolutionen och ställdes sedan in helt, vilket ledde till dussintals olyckor och dödsfall (Takeyh 2010: 369, 377). Revolutionsgardet var en ny stridskraft, vars personals utbildning sträckte sig från några dagar till några veckor, vilket gjorde att gemensam träning med de andra stridskrafterna inte förkom (Murray och Woods 2014: 79-80; Alemzadeh 2023: 602). För den gemensamma planeringen är empirin inte tillräcklig djup för att medge insyn i detaljerna, men det finns flera indikationer på en låg nivå. Under offensiverna som föregick operation Välsignad Ramadan existerade en schism i hur reguljära militären och Revolutionsgardet förhöll sig till planering. Den reguljära militären la vikt vid noggrann planering inför en

offensiv medan revolutionsgardet, som saknade professionell struktur och utbildning, premierade religiös glöd, kreativitet och överraskning (Hiro 1990: 95-96; Katzman 1993: 158-159; Alemzadeh 2019: 632, 635). Det var oftast revolutionsgardets inställning som segrade, eftersom de hade regimens stöd (Zabih 1988: 175). Historiskt hade inte heller gemensam planering mellan stridskrafterna premierats, eftersom shahen styrde alla stridskrafter direkt och stridskraftscheferna själva ville tävla om shahens gunst (Huysen 1986: 26-27, 59; Bergqvist 1988: 25). Indikationerna pekar därför på att om gemensam planering förekom, så förekom den troligen bara begränsat, vilket kan ha bidragit till svårigheten att samordna stridskrafterna i tid och rum.

Operationens arton dygn resulterade i iranska förluster på 12 000-30000 personal och 300 stridsvagnar mot irakiska 3000-5000 personal och 150 stridsvagnar. Det är ett relativt långt tidsförlopp med egna förluster i ett förhållande på cirka 3:1-10:1 i personal och 2:1 i materiel, utan att Iran lyckades nå några av sina operativa målsättningar (Zabih 1988: 181; Cordesman och Wagner 1990: 151; Connell 2013: 12; Razoux och Elliott 2016: 233; Tabaar 2019: 495). Operationen bedöms därför inte vara någon framgång. Bristen på integration under operationen var avsevärd och den iranska insatsen splittrad. Avsaknad av gemensam doktrin, tillsammans med hög stridskraftsrivalitet och bristande gemensam ledning skapade allvarliga hinder för operationens genomförande. Det fick som följd att operationen inte genomfördes som en helhet, utan snarare som flera parallella operationer samtidigt och dessutom i huvudsak utan flygvapnet. Detta agerande gjorde det lätt för Irak att kraftsamla sina egna resurser och möta den iranska offensiven bit för bit, vilket troligen bidrog till den bristande operativa framgången.

Fall 2 – Operation Abirei-Lev 1973

Under högtiden Yom Kippur den 6 oktober 1973 blev Israel ännu en gång anfallet av en koalition av stater. Striderna skedde på två fronter: på Sinai-fronten mot Egypten och på Golanhöjderna mot Syrien. Egypten hade lärt sig av sina erfarenheter sedan förlusten i Sexdagarskriget 1967 och gjorde ett begränsat anfall över Suezkanalen. De var förberedda med omfattande luftvärn och pansarvärn, vilket skapade stora förluster hos de inledande israeliska motanfallen (Sadat 1978: 255; Herzog och Gazit 2005: 317-318; Tssoref 2018: 59). Operation Abirei-Lev genomfördes den 15-23 oktober och var ett motanfall över Suezkanalen. Israel bröt igenom den egyptiska linjen och skapade ett brohuvud. Det fortsatta anfallet förde dem till 100 km från Kairo och de ringade in tredje egyptiska armén, vilket tvingade dess regering

att begära vapenvila (Meir, 1976: 368-370; Adan 1980: VII; Shazly 2003: 268; Herzog och Gazit 2005: 320; Tssoref 2018: 66; Rodman 2020: 87).

Operationen genomfördes med stridskrafterna armén och flygvapnet och trots vissa brister var förutsättningarna för integration goda. Israelisk doktrin formaliserades av Ben Gurion på 1950-talet. Den tog avstamp i bristen på strategiskt djup och att Israel därför måste därför ha initiativet och helst föra striden in på motståndarens territorium (Sakal och Tlamim 2014: 411; Fried 2018; Bar 2020: 326). Inom ramen för det var de tvungna att kompensera för underlägsenhet i numerär (Van Crefeld 2015: 129; Bar 2020: 327). Den gemensamma operationen kom därför att bli ett starkt fundament i israelisk doktrin – att kombinera mekaniserade förband och flygvapnet för att skapa genombrott och nå snabba avgöranden. En av Israels största lärdomar från Sexdagarskriget var styrkan i kombinationen av markstridskrafterna och flygvapnet. Det fanns en gemensam konceptuell idé kring hur kriget skulle föras som var etablerad och prövad (Luttwak och Horowitz 1975: 172; van Crefeld 1976: 32; Pollack 2002: 107; Yossef 2021: 248). Detta verkar ha varit en av de viktigaste faktorerna som influerade sammanföringen av styrkor mot samma domäner och som gjorde att stridskrafterna under operationen stred som del i en helhet. Det gynnade den operativa framgången genom att de ansträngde sig för att stödja varandra och därför erhöll flertalet synergieffekter.

Den gemensamma ledningen hade en tydlig struktur och samlade alla stridskrafter under en enad ledning. Generalstaben ledde den gemensamma striden och allokerade resurser enligt sina prioriteringar, framförallt mellan de olika fronterna. Under sig hade generalstaben regionala kommandon. Södra Kommandot ansvarade för hela striden på Sinai-fronten och där fanns en flygcell för allokering av flygresurser (Herzog och Gazit 2005: 231; Van Crefeld 2015: 130-131, 133). Stridskraftsrivalitet förekom i liten skala under operationen. Vid enstaka tillfällen hade stridskrafterna lokala mål som påverkade den gemensamma striden. Det finns exempel när armébefälhavare gärna ville anfälla på natten för att minska förlusterna, medan flygvapnet ville anfälla på dagen för att först nå luftöverlägsenhet och sedan kunna ge flygun-derstöd (Gordon 1999: 227). Dessa skillnader var sällsynta och gav låga konsekvenser i det operativa genomförandet. Det förekom också politiska konflikter kopplat till när och hur övergången av Suezkanalen skulle ske. Det var i huvudsak interna konflikter mellan divisionschefen Sharon, ansvarig för öppnandet av brohuvudet, och chefen för Södra kommandot Shmuel Gomen som grundade sig i deras relation och olika åsikter kring det taktiska

agerandet. Det bristande förtroendet gjorde att Sharon inte följde order fullt ut och att den gemensamma samordningen blev lidande vid enstaka tillfällen (Luttwak och Horowitz 1975: 354-355; Dayan 1977: 437; Adan 1980: 274, 280; Sharon och Chanoff 1989: 309, 317-319, 330; Tsoref 2018: 62; Rodman 2020: 83). I slutändan bidrog den gemensamma ledningen och låga nivån av stridskraftsrivalitet till den operativa framgången genom att det möjliggjorde samordning av stridskrafterna mot samma domän i samma tid och rum, en samordning som påverkades men inte hindrades av internt motstånd.

Anfallet över Suezkanalen möjliggjordes av sammanföringen av förmågor, där spaningsförband från 143e divisionen den 9 oktober upptäckte en lucka mellan de två egyptiska armékåren. Detta delades till Södra kommandot, som planerade för ett korsande av kanalen, och bidrog avsevärt till den operativa framgången genom att skapa gynnsamma förhållanden för offensiven (Sharon och Chanoff 1989: 307-308; Rodman 2020: 81). Vidare användes flygspanning mot västra banken den 15 och 17 oktober för att etablera en lägesbild av egyptiska förband och reserver (Adan 1980: 314; Shazly 2003: 252). Sammanföringen av förmågor upplevs ha bidragit i huvudsak inom ramen för underrättelser. Den sammantagna bilden är att sammanföringen av förmågor trots den gemensamma ledningen hämmades av bristande organisatoriska och tekniska lösningar, som gjorde att det tog tid att bearbeta och dela information mellan ledningsnivåer och förband (Cordesman och Wagner 1990: 50, 99; Gordon 1999: 233; Sakal och Tlamim 2014: 396, 399). De få gånger det applicerades gav det dock goda resultat.

Efter de misslyckade egyptiska anfällen den 14 oktober påbörjades motanfallet med tre divisioner. Egyptens kluster av kvalificerat sovjetiskt luftvärn var ett av de mest koncentrerade i världen och svårt för det israeliska flygvapnet att slå ut, varför det inledningsvis var ett hinder för att ge stöd till armén (Dayan 1977: 418-419; Cordesman och Wagner 1990: 73-74, 84; Pollack 2002: 125; Herzog och Gazit 2005:260-261; Van Crefeld 2015: 153). Till Israels fördel var att de förberett sig för krig och anfall över Suezkanalen genom omfattande planering och krigsspel, där den gemensamma striden mellan stridskrafterna var en viktig del. Brister fanns dock i den gemensamma planeringen för användningen av flygunderstödet, framförallt beroende av svårigheterna att dela lägesbild (Adan 1980: 58, 249, 251; Crefeld 2015: 144-145; Herzog och Gazit 2005:262; Finkel, Tlamim, och McMaster 2021: 20-21). När Israel inte kunde uppnå det planerade luftherraväldet så anpassade de planen för att kunna använda båda stridskrafterna tillsammans. Både Sharons och Adans divisioner korsade Suezkanalen

och gjorde under sina anfall även svep för att förstöra de egyptiska luftvärnspjäserna. Det öppnade upp för israeliska flygvapnet att nå luftöverlägsenhet och kunna stödja markstriden (Adan 1980: 250-251, 273, 319-320, 349; Herzog 1975: 208, 262; Sharon och Chanoff 1989: 310; Herzog och Gazit 2005: 262; Jennings 2023: 8-9). Det renderade i sin tur ett flertal synergieffekter som gagnade operationen. Tack vare det gemensamma samarbetet förstördes under operationen två tredjedelar av det egyptiska luftväret. Från att mest ha slagit mot egyptiska förband utanför luftvärnsskyddet kunde nu flygvapnet fullt ut stödja motoffensiven in i Egypten och försvåra egyptiska motanfall. När det egyptiska flygvapnet sattes in för att stoppa de anfallande israeliska förbanden hindrades dem av israeliskt stridsflyg, vilket gav de israeliska markstridskrafterna utökad skydd (Safran 1977: 163; Adan 1980: 324; Pollack 2002: 122; Shazly 2003: 264; Herzog och Gazit 2005: 310; Sakal och Tlamim 2014: 356). Så fort Fayid flygbas erövrades den 21 oktober började flygvapnet att flyga in logistik till markförbanden på västra banken, vilket förbättrade förutsättningarna för en utmanad försörjning (Adan 1980: 377; Herzog och Gazit 2005: 277). Direkt flygunderstöd, attacker mot logistikkonvojer och förstörandet av alla egyptiska broar över Suez bidrog till tredje egyptiska arméns oförmåga att hindra sin inringning (Adan 1980: 384-385, 394; Shazly 2003: 270; Herzog och Gazit 2005: 283; Rodman 2010: 226).

Det direkta flygunderstödet effektivitet mot motståndarens markförband går dock att diskutera. Den begränsade gemensamma träningen och övningen i kombination med dåvarande vapenprestanda mot bepansrade mål påverkade denna negativt (Rodman 2010: 225-226; Sakal och Tlamim 2014: 395-397; Van Crefeld 2015: 151). Den 16 oktober konstaterade Bar-Lev att flygunderstödet inte var effektivt eftersom egna förband var för nära motståndarna och att tomma sektorer skulle etableras emellan dem så att flygvapnet kunde verka. Det är ett exempel på hur bristande interoperabilitet gjorde att separation måste ske för att minska risker för vådabekämpning (Adan 1980: 281; Rodman 2010: 221). Det israeliska flygvapnet hade premierat träning och övning för luftstrid och bekämpning av luftvärn, eftersom det var deras primära hot under Utnötningskriget 1969-1970. Understödet till markförbanden fick därför lägre prioritet (Gordon 1999: 223, 232; Sakal och Tlamim 2014: 325, 330, 354; Rodman 2015: 170). Dessa förutsättningar försämrade effektiviteten i sammanföringen mot samma domän, vilket är i linje med de teoretiska förväntningarna. Det verkar dock ha kompensrats för genom mängden insatser, för av 11200 luftföretag utgjorde 7300 direkt flygunderstöd. Den egyptiska ledningen hade respekt för det israeliska flygvapnet och tog hänsyn till var de

kunde verka för att undvika bekämpning från luften (Shazly 2003: 246; Rodman 2010: 225). Den minskade effektiviteten förefaller därför inte nämnvärt ha påverkat den operativa framgången.

Operationens åtta dygn resulterade i israeliska förluster på ca 7000 förluster i personal och 600 stridsvagnar medan Egypten förlorade ca 37000 i personal och ca 1000 stridsvagnar. Det ger ett förhållande på cirka 1:5 i personal och 1:2 i materiel (van Creveld 1976: 30; Safran 1977: 165; Adan 1980: 442; Van Crefeld 2015: 150; Herzog och Gazit 2005: 311). Tidsförloppet var kort och förlusterna relativt motståndaren låga. Israel målsättningar var att inringa Tredje Armén och förstöra den, vilket skulle skapa ett politiskt gynnsamt läge för förhandling. De lyckades med inringningen och egyptiska tredje arméns läge var svårt när Sovjetunionen och USA tvingade fram en vapenvila. De lyckades dock inte hindra Egypten från sina målsättningar, att etablera sig på östra sidan Suez och skapa ett förhandlingsläge för att återfå Suez (Adan 1980: 407, 434; Shazly 2003: 270; Herzog och Gazit 2005: 321; Tzabag 2007: 157). Operationen skedde i huvudsak med armén, men båda stridskrafterna användes tillsammans utifrån förutsättningarna. Synergieffekter detta genererade bedöms starkt ha bidragit till den operativa framgången genom ökad verkan, ökat skydd och förbättrad försörjning, vilket troligen minskade förluster hos markförbanden och förkortade tidsförloppet. De bedöms inte ha varit avgörande, framförallt för att effekterna började ske först under operationens sista dagar och armén redan nått tydliga framgångar ändå (Rodman 2010: 228; Van Crefeld 2015: 152; Tovy 2022: 145). Operationen bedöms som en stor framgång.

Resultat

Analysverktyg	Operation Välsignade Ramadan 1982	Operation Abirei-Lev 1973
Sammanföring av förband mot samma domäner	Låg	Hög
Sammanföring av förmågor	Låg	Låg
Gemensam ledning	Låg	Hög
Gemensam doktrin	Ingen	Hög
Gemensam träning/övning	Låg	Låg
Gemensam planering	Låg	Medel
Frånvaro av politiska konflikter	Ingen	Medel
Frånvaro av lokala målsättningar	Låg	Medel

Nivå av integration	Låg	Medel
Operativ framgång	Ingen framgång	Stor framgång

Figur 7: Resultattabell.

Varför uppstår då denna variation? I båda fallen hade graden av integration en stor påverkan på det operativa utfallet. Empirin indikerar att det finns substans i teorin och att integration producerar de förväntade synergieffekterna och att dessa bidrar till operativ framgång. Iran erhöll inga noterbara synergieffekter under operation Ramadan, som en konsekvens av att de stred för enskilt och att två arméstridskrafter inte verkade kunna kompensera för styrkor och svagheter på samma sätt som inblandning av flygstridskrafter hade gjort. Den låga graden av integration gjorde att Iran presenterade få samtidiga hot för Irak och var sårbara för kombinerade motanfall, vilket sannolikt var en viktig anledning till den operativa förlusten. Israel drog nytta av att stridskrafternas olikheter och fick synergieffekter i form av bättre verkan, ökat skydd och bättre försörjning under operation Abirei-Lev, trots svåra förutsättningar med den mängden luftvärn som Egypten disponerade.

Indikationerna pekar på att stridskraftsrivalitet fungerar i enlighet med de teoretiska förväntningarna. Den bedöms ha haft stor negativ inverkan på både integrationen som handling och dess interoperabilitet. I fallet Iran påverkade stridskraftsrivaliteten den gemensamma ledningen, doktrinen och sammanföringen av förmågor och styrkor. Sammanföringen av förmågor var bristfälligt under båda operationerna, men det kan också vara en konsekvens av att tidens tekniska system inte tillät överföring av information i tillräcklig mängd och hastighet eller att empirin inte medgav den djupa insikten i stabernas inre arbete. Israel lyckades ändå genom sammanföringen av förmågor dela viktiga underrättelser som la grunden för operationens framgångsrika genomförande. Det pekar på att faktorn har potential att bidra till operativ framgång trots dess låga nivåer i dessa två fall. Gemensam ledning och gemensam doktrin ter sig ha haft en positiv effekt på integration som handling och dess interoperabilitet. Troligen bidrog den höga nivån till positiva effekter på stridskraftsrivalitet, gemensam planering och sammanföring mot samma domän. Sammanföringen mot samma domän var det som gav Israel störst synergieffekter och positivast utfall mot den operativa framgången. De hade sannolikt kunnat nå operativ framgång även utan flygstridskrafterna, men indikationerna pekar på att flygunderstödet minskade förlusterna och kortade ned tidsförloppet och därför gjorde ett stort bidrag till operativa framgången.

Utifrån analysen kan fler relevanta faktorer utöver integration identifieras. Empirin för operation Ramadan medgav inte samma djup som för operation Abirei-Lev, vilket gör att avgörande detaljer kan ha utelämnats och påverkat faktorerna, vilket sänker reliabiliteten för fallet. Helhetsbedömningen av integrationen och dess påverkan på operativa framgången hade dock inte förändrats av förändringar i enstaka faktorer. Det fanns fler skillnader som försvårade den iranska offensiven jämfört med den israeliska. Iran mötte mer utbyggda försvarslinjer och ett mer förberett Irak, eftersom Iran påtalat sin offensiv öppet i förväg. Dessutom hade Irans utrensningar sänkt kompetensnivån hos reguljära militären så att den operativa förmågan nedgick. Flera källor pekar dock på att utrensningarnas omfattning och påverkan var mindre än vad som ofta framställts (Rose 1984; Karsh 1989: 34; Hiro 1990: 88). Iran genomförde flera skickliga offensiver under 1981, det iranska flygvapnet vann majoriteten av luftduellerna och genomförde en av historiens mest framgångsrika flygräder mot irakiska flygbasen H3. Även om den operativa förmågan nedgått var den inte helt nedsatt. Det är dock tydligt att det hämmade Iran och försämrade förutsättningarna för operativ framgång (Hiro 1990: 42, 50, 60; Pollack 2002: 199-200; Ward 2009: 254, 257-258; Razoux och Elliott 2016: 162). Iran hade färre större vapensystem tillgängliga än Israel relativt sin motståndare. Avsaknaden av externt stöd och därför färre möjligheter att ersätta förbrukade vapensystem kan ha påverkat både deras förmåga och vilja att riskera flygstridskrafter i sammanföringen mot samma domän. Israel erhöll omfattande stöd av USA i en luftbro dagen innan operationen påbörjades, vilket säkerställde ersättning av materiel (Meir, 1976: 362-363; Dayan 1977:421; Tal 2014).

6. Slutsatser

Varför leder då vissa gemensamma operationer till framgång och andra inte? Studien har drivit tesen att det är integration som leder till operativ framgång. Resultatet av den jämförande fallstudien av operation Välsignade Ramadan och operation Abirei-Lev pekar på att integration motsvarar de teoretiska förväntningarna och möjliggör synergieffekter som leder till operativ framgång. Studien belyser därför integration som en relevant immateriell förklaring till operativ framgång. Studien positionerar sig på så sätt mot tidigare forskning, som lägger störst vikt vid materiella faktorer såsom numerär och teknologi. De numerära förhållandena kan dock ha haft viss inverkan på graden av integration. Sammanföringen av styrkor mot samma domän innebar högre risker, varför numerära förhållanden kan ha påverkat beslutsfattandet. Om det fanns ett behov av att hushålla med resurser som betraktas som viktiga för andra åtaganden, exempelvis

stridsflyg för skydd av strategiska resurser, kan det ha minskat nivån av integration (Cordesman och Wagner 1994: 494; Gordon 1999: 235; Ostovar 2016: 82). I fallen fanns det ytterligare immateriella förklaringar som hade inverkan på utfallet, exempelvis utbildningsnivå hos förbanden, ledarskap på lägre taktisk nivå och taktik. De olika förklaringarna verkar därför ha ett samspel som tillsammans påverkar det operativa utfallet. Integrationen bedöms ha spelat stor roll men inte varit den avgörande faktorn för den operativa framgången i dessa fall.

Studien bidrar till forskningen om framgång i gemensamma operationer på två huvudsakliga sätt. Det första bidraget är metodologiskt. Den originella operationaliseringen av integration mot operativ framgång expanderar den tidigare forskningen, som i första hand varit konceptuell och oprövad. Det andra bidraget är genomlysningen av ett centralt koncept i den gemensamma operationen och slutsatsen att integration är en relevant immateriell faktor för operativ framgång. Den viktigaste implikationen av studien är att det framstår som fördelaktigt att vidta åtgärder för ökad integration inom försvarsmakter, eftersom det har potentialen att skapa synergier så att tillgängliga resurser ger mer effekt än om de används var och en för sig. Då de interoperabla faktorerna verkar skilja i vikt rekommenderar studien att prioritera att etablera en stark gemensam doktrin och ledning samt att minska stridskraftsrivaliteten, då detta sannolikt underlättar implementeringen av integration och snabbast förbättrar möjligheterna till operativ framgång. Det är troligt att integrationens många och komplexa faktorer kräver omfattande ansträngningar och tid för att implementeras. Studien rekommenderar därför att åtgärder för att öka integration genomförs med gott om tid, sannolikt flera år, inför kommande operationer. Då indikationerna pekar på att det är stridskrafternas skilda karaktär som bidrar mest till synergieffekterna bör en avvägning göras mellan stridskrafternas egen specialisering, som gynnar diversiteten, och ansträngningar för gemensam utveckling. Denna dynamik är möjligen en utmaning inom konceptet integration och bör därför bevakas av respektive försvarsmakt. Det finns troligen en potential att nå högre integration och bättre utfall idag eftersom den tekniska utvecklingen erbjuder bättre möjligheter till interoperabilitet och att sammanföra styrkor och förmågor än i de två fall som studerats.

Den här studiens begränsningar öppnar upp för fortsatt forskning på integration och operativ framgång. Det finns behov av att utveckla teorierna för gemensamma operationer och för integration. Andra tolkningar av integration än den som gjorts i denna studie kan vara givande att utforska. Ytterligare fallstudier bör göras, även inom fredsbevarande operationer och allianskrigföring, för att granska integration och operativ framgång i ett bredare perspektiv.

Särskilt intressant att forska i är hur integration och alternativa förklaringar förhåller sig till varandra, för att kunna etablera vilken förklaring som är mest avgörande och under vilka omständigheter. Det skulle underlätta i försvarsmaktens prioritering av sin utveckling.

Det finns fortsatt intressanta frågor att ställa. De negativa effekterna av en hög grad av integration är relativt outforskat (James Black et al. 2022: 29). I Israels fall fanns det en tydlig teori som förenade armén och flygvapnet, att stridsvagnsförband med flygunderstöd vinner operativ framgång, vilket Egypten tog fasta på och särskilt förberedde sig för. Det kostade Israel mycket och kriget utgör därför ett nationellt sår än idag (Tssoref 2018: 51). Om alla stridskrafter är integrerade och arbetar utifrån samma teori om vad som ger framgång, kan det då leda till minskad redundans och att felaktiga antaganden ger större konsekvenser?

7. Referensförteckning

- Ångström, Jan, och J J Widen. 2015. *Contemporary Military Theory: The Dynamics of War*. 1st ed. Milton: Routledge.
- Barki, Henri, and Alain Pinsonneault. 2005. "A Model of Organizational Integration, Implementation Effort, and Performance." *Organization science (Providence, R.I.)* 16(2): 165–79.
- Beaumont, Roger A. 1993. *Joint Military Operations : A Short History*. Westport: Greenwood P.
- Ben-Shalom, Uzi, and Yuval Tsur. 2018. "Scripts of Service Culture and Joint Operations of Air and Ground Forces: An IDF Case Study." *Israel affairs* 24(1): 84–98.
- Benbow, Tim. 2007. "Maritime Forces and Counter-Insurgency." *Contemporary security policy* 28(1): 80–95.
- Biddle, Stephen. 2010. *Military Power: Explaining Victory and Defeat in Modern Battle*. STU-Stud. Princeton: Princeton University Press.
- Bulloch, G. 1996. "The Application of Military Doctrine to Counter Insurgency (Coin) Operations - a British Perspective." *Small wars & insurgencies* 7(2): 165–77.
- Connell, Michael. 2013. *Iranian Operational Decision Making: Case Studies from the Iran-Iraq War*.
- Corum, James S. 1998. "The German Campaign in Norway 1940 as a Joint Operation." *Journal of strategic studies* 21(4): 50–77.
- Cozad, Mark, Maria Mccollester, Jonathan Welch, and Matthew Fay. 2023. Rethinking Jointness? The Strategic Value of Jointness in Major Power Competition and Conflict. *Rethinking Jointness? The Strategic Value of Jointness in Major Power Competition and Conflict*.
- Van Crefeld, Professor Martin. 2015. "Israel: Maneuver Warfare, Air Power, and Logistics." In United States: Tannenber Publishing.
- Czulda, Robert. 2016. "The Defensive Dimension of Iran's Military Doctrine: How Would They Fight?" *Middle East policy* 23(1): 92–109.
- Desch, Michael C. 2008. *Power and Military Effectiveness: The Fallacy of Democratic Triumphalism*. 1st ed. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
- Finlan, Alastair, Anna Danielsson, and Stefan Lundqvist. 2021. "Critically Engaging the Concept of Joint Operations: Origins, Reflexivity and the Case of Sweden." *Defence studies* 21(3): 356–74.
- Golan, Galia. 1999. "The Soviet Union and the Yom Kippur War." *Israel affairs* 6(1): 127–52.
- Hayward, Joel. 1999. "A Case Study in Early Joint Warfare: An Analysis of the Wehrmacht's Crimean Campaign of 1942." *Journal of strategic studies* 22(4): 103–30.
- Henderson, Errol A, and Reşat Bayer. 2013. "Wallets, Ballots, or Bullets: Does Wealth, Democracy, or Military Capabilities Determine War Outcomes? 1: Wallets, Ballots, or Bullets." *International studies quarterly* 57(2): 303–17.
- Herzog, Chaim, and Shlomo Gazit. 2005. *The Arab-Israeli Wars : War and Peace in the Middle East from the 1948 War of Independence to the Present* . 2nd Vintag. New York: Vintage Books.
- House, Jonathan M. 1984. *Toward Combined Arms Warfare : A Survey of 20th-Century Tactics, Doctrines, and Organisation* . Fort Leavenworth: US army command and general staff college.
- Jablonsky, David. 2010. *War by Land, Sea, and Air: Dwight Eisenhower and the Concept of Unified Command*. Yale University Press.

- Kress, Moshe, and Roberto Szechtman. 2009. "Why Defeating Insurgencies Is Hard: The Effect of Intelligence in Counterinsurgency Operations--A Best-Case Scenario." *Operations research* 57(3): 578–85.
- Lindsay, Jon R, and Erik Gartzke. 2022. "Politics by Many Other Means: The Comparative Strategic Advantages of Operational Domains." *Journal of strategic studies* 45(5): 743–76.
- Loo, Bernard Fook Weng. 2009. "Decisive Battle, Victory and the Revolution in Military Affairs." *Journal of strategic studies* 32(2): 189–211.
- Mandel, Robert. 2007. "Reassessing Victory in Warfare." *Armed forces and society* 33(4): 461–95.
- Marks, Thomas A, and David H Ucko. 2023. "Counterinsurgency as Fad: America's Rushed Engagement with Irregular Warfare." *Journal of strategic studies* 46(4): 809–35.
- Marsh, Kevin, and Christopher M Jones. 2015. "From Rivals to Partners: AirSea Battle and the US Air Force-Navy Relationship." *Defense & security analysis* 31(3): 246–59.
- Mildenberger, Carl David, and Antoine Pietri. 2018. "How Does Size Matter for Military Success? Evidence from Virtual Worlds." *Journal of economic behavior & organization* 154: 137–55.
- Mukherjee, Anit. 2017. "Fighting Separately: Jointness and Civil-Military Relations in India." *Journal of strategic studies* 40(1–2): 6–34.
- Nisser, John. 2022. "Integration Is the New Black: Thoughts on Future Warfare in Academic and Military Discourses." *Scandinavian Journal of Military Studies* 5(1): 398–411.
- Olsen, John Andreas. 2010. *A History of Air Warfare*. 1st ed. Washington, D.C: Potomac Books.
- Pape, Robert A. 2014. *Bombing to Win: Air Power and Coercion in War*. Ithaca: Cornell University Press.
- Pau, Pum Khan. 2023. "Small Wars as 'Savage Warfare': Rethinking Colonial Counterinsurgency Operations in Northeast India and Northwest Burma (1826-1919)." *Small wars & insurgencies* 34(3): 571–96.
- Pollack, Kenneth M. 2002. *Arabs at War : Military Effectiveness, 1948-1991* . Lincoln, Neb: University of Nebraska Press.
- Razoux, Pierre, and Nicholas. Elliott. 2016. *The Iran-Iraq War* . Pilot proj. Cambridge, MA: Harvard University Press,.
- Reiter, Dan, and Curtis Meek. 1999. "Determinants of Military Strategy, 1903-1994: A Quantitative Empirical Test." *International studies quarterly* 43(2): 363–87.
- Rodman, David. 2010. "The Israel Air Force in the 1967 and 1973 Wars: Revisiting the Historical Record." *Israel affairs* 16(2): 219–33.
- . 2020. *Victory, Defeat, or Draw: Battlefield Decision in the Arab-Israeli Conflict, 1948-1982*. 1st ed. Liverpool: Liverpool University Press.
- Rose, Gregory F. 1984. "The Post-Revolutionary Purge of Iran's Armed Forces: A Revisionist Assessment." *Iranian studies* 17(2–3): 153–94.
- Rotte, Ralph, and Christoph Schmidt. 2003. "On the Production of Victory: Empirical Determinants of Battlefield Success in Modern War." *Defence and peace economics* 14(3): 175–92.
- Sakal, Emanuel, and Moshe Tlamim. 2014. *Soldier in the Sinai: A General's Account of the Yom Kippur War*. 1st ed. Lexington: The University Press of Kentucky.
- Shazly, Saad el. 2003. *The Crossing of the Suez, Revised Edition*. American Mideast Research.
- Sherzer, Adi. 2022. "Israeli Military Education: Historical Overview of a Unique Phenomenon (1941-2004)." *British journal of Middle Eastern studies* 49(5): 971–92.
- Souva, Mark. 2023. "Material Military Power: A Country-Year Measure of Military Power,

- 1865–2019.” *Journal of peace research* 60(6): 1002–9.
- Sprinz, Detlef F, and Yael Wolinsky-Nahmias. 2007. *Models, Numbers, and Cases : Methods for Studying International Relations* . Ann Arbor: University of Michigan Press.
- Takeyh, Ray. 2010. “The Iran-Iraq War: A Reassessment.” *The Middle East journal* 64(3): 365–83.
- Tal, David. 2014. “A Tested Alliance: The American Airlift to Israel in the 1973 Yom Kippur War.” *Israel studies (Bloomington, Ind.)* 19(3): 29–54.
- Taylor, James G, and Samuel H Parry. 1975. “Force-Ratio Considerations for Some Lanchester-Type Models of Warfare.” *Operations research* 23(3): 522–33.
- Tsoref, Hagai. 2018. “Golda Meir’s Leadership in the Yom Kippur War.” *Israel studies (Bloomington, Ind.)* 23(1): 50–72.
- Vego, Milan N. 2009. *Joint Operational Warfare : Theory and Practice* . Newport, RI: U.S. Naval War College.
- Ward, Steven R. 2009. *Immortal: A Military History of Iran and Its Armed Forces*. 1st ed. Washington: Georgetown University Press.
- Weitz, Richard. 2004. “Jointness and Desert Storm: A Retrospective.” *Defense & security analysis* 20(2): 133–52.
- Williamson, Murray. 2002. “The Evolution of Joint Warfare. (Joint Warfighting).” *Joint Force Quarterly : JFQ* (31): 30.
- Woodall, Stephen R. 2000. “Self-Jamming Behavior: Joint Interoperability, Root Causes, and Thoughts on Solutions.” *Comparative strategy* 19(4): 309–17.

Appendix I

Tabeller för analys av indikatorernas nivåer.

Nivå	Gemensam strid i samma domän	Gemensam användning av förmågor	Gemensam ledning
Data saknas	Indikatorn är okänd.	Indikatorn är okänd.	Indikatorn är okänd.
Inget	Stridskrafterna genomför strid i sin domän.	Förmågor används inte för att stödja varandra.	Stridskrafterna har ingen gemensam ledning som samordnar striden. Stridskrafterna leder sin strid.
Låg	Vid enstaka tillfällen genomför stridskrafterna gemensam strid i samma domän.	Stridskrafterna använder enstaka förmågor för att stödja varandra vid enstaka tillfällen.	Det finns en gemensam ledning, men i huvudsak koordinerar de taktiska cheferna sina insatser sinsemellan. Den gemensam ledningen saknar auktoritet eller förutsättningar att leda ordentligt.
Medel	Stridskrafterna genomför gemensam strid i samma domän vid flera tillfällen.	Stridskrafterna använder flera olika typer av förmågor för att understödja varandra vid enstaka eller flera tillfällen.	Den gemensamma ledningen samordnar striden, men det finns inslag av bristande auktoritet och koordinering mellan taktiska chefer.
Hög	Stridskrafterna genomför regelbundet gemensam strid i samma domän.	Stridskrafterna använder flera olika förmågor för att stödja varandra och det sker återkommande.	Den gemensamma ledningen samordnar stridskrafternas strid med hög auktoritet och har förmåga att anpassa sig efter omständigheterna.

Nivå	Gemensam doktrin	Gemensam träning och övning	Gemensam planering
Data saknas	Indikatorn är okänd.	Indikatorn är okänd.	Indikatorn är okänd.
Inget	Det finns ingen gemensam doktrin eller ens taktiska procedurer för samarbete. Det råder stora skiljaktigheter i synen på hur gemensamma striden borde föras.	Ingen gemensam träning eller övning har skett. Stridskrafterna fokuserar på egen specialisering.	Ingen gemensam planering har skett alls. Stridskrafterna har planerat sina egna skeden utan samordning av planerna.
Låg	Det finns ingen gemensam doktrin. Stridskrafternas egna doktriner inkluderar hur samarbete ska ske med andra stridskrafter. Alternativt finns det taktiska procedurer för samarbete.	Stridskrafterna har tränat tillsammans vid enstaka tillfällen men ingen regelbundenhet finns.	Stridskrafterna har planerat sina egna skeden och viss samordning av planerna har skett.
Medel	Det finns en gemensam doktrin som på en konceptuell	Stridskrafterna tränar tillsammans regelbundet och	Stridskrafterna har planerat gemensamt, genom exempelvis en

	nivå målar upp hur stridskrafterna ska strida tillsammans. Det finns dock visst motstånd mot den.	har gjort så under en kortare tidsperiod.	gemensam kommitté eller planeringsgrupp. Planerna är samordnade.
Hög	Det finns en gemensam doktrin som på en konceptuell nivå målar upp hur stridskrafterna ska strida tillsammans och som är anammad.	Stridskrafterna tränar tillsammans regelbundet, har gjort det under en längre tid och har dessutom genomfört skarpa insatser tillsammans.	Gemensam planering har skett och planerna är samordnade. Krigsspel har skett och förberedelser genomförts.

Nivå	Politiska konflikter	Lokala mål
Data saknas	Indikatorn är okänd.	Indikatorn är okänd.
Inget	Det förekommer politiska konflikter mellan en majoritet av stridskrafterna som allvarligt hämmar operationen.	Flera av stridskrafterna har lokala målsättningar som motsäger de gemensamma målsättningarna och allvarligt hämmar operationen.
Låg	Det förekommer politiska konflikter mellan flera av stridskrafterna som hämmar operationen.	Det finns enstaka lokala målsättningar som hämmar operationens gemensamma utförande.
Medel	Det finns enstaka politiska konflikter mellan stridskrafterna som delvis hämmar operationen.	Det finns lokala målsättningar som delvis hämmar operationens genomförande.
Hög	Det förekommer inga politiska konflikter mellan stridskrafterna som hämmar operationen.	Det förekommer inga lokala målsättningar och stridskrafterna är investerade i de gemensamma målen.